

Definice bytu

Soubor místností, vzniklý administrativním sloučením dvou bytových jednotek, nelze bez pravomocného rozhodnutí příslušného stavebního úřadu pokládat za byt.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 26 Cdo 2317/2002, ze dne 17.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobců A) nezletilé V. H. a B) nezletilého T. H., zastoupených zákonným zástupcem - otcem J. H., právně zastoupených advokátem, proti žalované V. Š., zastoupené advokátem, o přivolení k výpovědi z nájmu bytu a o vyklizení, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 9 pod sp. zn. 10 C 145/94, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. dubna 2002, č. j. 62 Co 133/02-183, ve znění usnesení ze dne 26. dubna 2002, č. j. 62 Co 133/02-186, tak, že dovolání zamítl.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 9 (dále též jen „soud prvního stupně“) v pořadí třetím rozsudkem ze dne 3. července 2001, č. j. 10 C 145/94-159, ve znění usnesení ze dne 11. ledna 2002, č. j. 10 C 145/94-171, výrokem označeným jako I. přivolil k výpovědi z nájmu „bytu, umístěného ve 2. nadzemním podlaží domu č. p. 444 v P., k. ú. Č., B. ulice, sestávajícího z pokojů o výměře 18,37 m² se sprchovým koutem, kuchyně o výměře 17,90 m² a předsíně o výměře 9,39 m², společného WC o výměře 1,25 m² a dvou sklepů (dále jen „předmětný byt“, resp. „byt“) v 1. podzemním podlaží domu č. p. 444 v P., k. ú. Č., B. ulice“ (dále jen „předmětný dům“, resp. „dům“), určil, že nájemní poměr k bytu skončí uplynutím tříměsíční výpovědní lhůty, jejíž běh počíná prvním dnem měsíce následujícího po právní moci rozsudku, a uložil žalované povinnost byt vyklidit a vyklizený žalobcům odevzdat do třiceti dnů po zajištění náhradního bytu; výrokem označeným jako II. žalované dále uložil, aby do třiceti dnů od právní moci rozsudku vyklidila a vyklizené žalobcům odevzdala „v domě č. p. 444 v P. - Č., B. ulici první obytnou místnost vlevo z pohledu z ulice B. ve 2. nadzemním podlaží domu o výměře 18,8 m² a dále část přístupové chodby 2. nadzemního podlaží domu do vzdálenosti 706 cm od vnitřní stěny zadní obvodové zdi domu z pohledu z ulice B.“ (dále jen „obytná místnost a část přístupové chodby“). V návaznosti na rozhodnutí ve věci samé rozhodl o nákladech řízení účastníků a státu (výroky označené v citovaném rozsudku jako III., IV., V. a výrok usnesení ze dne 11. ledna 2002, č. j. 10 C 145/94-171). Předchozí (zamítavé) rozsudky soudu prvního stupně (rozsudek ze dne 30. června 1994, č. j. 10 C 145/94-12, ve znění usnesení ze dne 6. října 1997, č. j. 10 C 145/94-25, a ze dne 6. října 1997, č. j. 10 C 145/94-26, a rozsudek ze dne 7. října 1999, č. j. 10 C 145/94-83) byly k odvolání žalobců vždy zrušeny (usneseními Městského soudu v Praze /odvolacího soudu/ ze dne 29. července 1998, č. j. 11 Co 197/98, 11 Co 198/98, 11 Co 382/98-40, a ze dne 11. května 2000, č. j. 14 Co 19/2000-107) a věc byla - vždy se závazným právním názorem odvolacího soudu - vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

K odvolání žalované odvolací soud rozsudkem ze dne 10. dubna 2002, č. j. 62 Co 133/02-183, ve znění usnesení ze dne 26. dubna 2002, č. j. 62 Co 133/02-186, citovaný vyhovující rozsudek soudu prvního stupně ve výrocích o věci samé a o nákladech řízení státu potvrdil, a ve výroku o prvostupňových nákladech řízení účastníků změnil jen tak, že činí 18.675,- Kč; jinak jej i v tomto výroku potvrdil. Současně rozhodl o nákladech odvolacího řízení účastníků.

Soudy obou stupňů vzaly z provedených důkazů především za zjištěno, že žalobci jsou vlastníky předmětného domu, že v domě nebydlí, že jejich bytová situace byla řešena tak, že dne 28. ledna 1999 uzavřeli jejich rodiče smlouvu o podnájmu družstevního bytu v P., a že v předmětném domě hodlají bydlet a tím realizovat své vlastnické právo k němu. Dále rovněž zjistily, že předmětný byt byl žalované a jejímu manželovi B. Š. přidělen rozhodnutím bývalého Místního národního výboru v P. ze dne 13. března 1979, č. j. byt 79/3/13, a že dne 2. dubna 1979 uzavřel tehdejší Obvodní podnik bytového hospodářství v P. a manžel žalované B. Š. dohodu o užívání bytu. Poté zjistily, že písemností ze dne 10. prosince 1990 bylo Stavebnímu úřadu I. stupně při Místním úřadu v P. - Č. ohlášeno provádění stavebních prací spočívajících ve sloučení dvou bytových jednotek, že v písemnosti ze dne 15. ledna 1991 Místní úřad, Stavební úřad I. stupně v P. - Č. sdělil, že proti provádění drobné stavby (sloučení dvou bytových jednotek, osazení dvou zárubní a vybudování příčky) nemá námitek, že Místní úřad, Stavební úřad I. stupně v P. - Č. v další písemnosti ze dne 18. února 1991 schválil ohlášení stavebních úprav ze dne 10. prosince 1990 (sloučení dvou bytových jednotek, osazení dvou zárubní a vybudování příčky), a že dopisem ze dne 31. října 1994 Místní úřad v P. - Č. sdělil, že „ke sloučení dvou bytových jednotek došlo právem ještě za doby vlastníka čs. státu ...“, a že „manž. Š. nemohli odpovídat za jednání vlastníka, který novému vlastníku při uzavírání kupní smlouvy nesdělil, že jednou z právních závad na prodávané nemovitosti jsou nepovolené stav. úpravy jím odsouhlasené ...“. V neposlední řadě také zjistily, že za rok 1998 nezaplatila žalovaná žádné platby z titulu nájemného. Z uvedených skutkových zjištění soudy obou stupňů především dovodily, že soubor místností, vzniklý administrativním sloučením dvou bytových jednotek, nelze bez pravomocného rozhodnutí příslušného stavebního úřadu pokládat za byt, a že pouhý způsob jejich faktického užívání je irelevantní. Poté uzavřely, že za situace, kdy rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebylo ani vydáno, je žalovaná stále nájemkyní bytu pouze o velikosti 1+1 (dále opět jen „předmětný byt“, resp. „byt“), a že s přihlédnutím k tomuto závěru užívá obytnou místnost a část přístupové chodby bez právního důvodu. Naplněnost uplatněných výpovědních důvodů podle § 711 odst. 1 písm. a/ a d/ zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník, ve znění platném v době dání výpovědi z nájmu bytu (dále jen „obč. zák.“), pak posuzovaly pouze ve vztahu k předmětnému bytu. Dovodily, že je naplněn jak výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. a/ obč. zák. (žalobci jako vlastníci hodlají v předmětném domě bydlet a tím realizovat své vlastnické právo k němu), tak také výpovědní důvod podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. v podobě nezaplacení nájemného za dobu delší než tři měsíce (za rok 1998 nezaplatila žalovaná žádné platby z titulu nájemného). Jestliže žalovaná netvrdila a ani neprokazovala okolnosti, na jejichž základě by bylo lze usoudit na rozpor výpovědi z nájmu bytu s dobrými mravy, žalobě na přivolení k výpovědi z nájmu bytu vyhověly. Vyklizovací povinnost žalované z bytu podmínily - s odkazem na ustanovení § 712 odst. 2 obč. zák. - zajištěním náhradního bytu. Současně - vzhledem k užívání obytné místnosti a části přístupové chodby bez právního důvodu - vyhověly rovněž žalobě na vyklizení těchto prostor.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost opřela o ustanovení § 237 odst. 1 písm. b/ a c/ zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů /dále jen „o.s.ř.“/. V dovolání - s přihlédnutím k jeho obsahu (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) - uplatnila dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. (rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci). Prostřednictvím užitého dovolacího důvodu zpochybnila především správnost právního závěru, že právo nájmu jí svědčí pouze ve vztahu k předmětnému bytu. V této souvislosti namítla, že uvedený právní závěr nemůže obstát vzhledem ke skutkovým zjištěním, učiněným z přípisu Místního úřadu, Stavebního úřadu I. stupně v P. - Č. ze dne 15. ledna 1991 a ze dne 18. února 1991 a dále z přípisu Místního úřadu v P. - Č. ze dne 31. října 1994. Podle názoru žalované je „nepochybné, že z původního bytu 1+1 vznikl sloučením s další místností byt 2+1“, neboť ve smyslu § 56 odst. 1 zákona č. [41/1964](#) Sb., o hospodaření s byty, ve znění pozdějších předpisů, dal místní úřad přípisem ze dne 18. února 1991 souhlas ke sloučení původního bytu 1+1 se sousední místností, která byla užívána k bydlení. Žalovaná zastává názor, že dalšího rozhodnutí nebylo zapotřebí, a že rekolaudace by byla

nutná pouze tehdy, kdy by místnost, která se sloučila s předmětným bytem, byla před tím užívána k jiným účelům než k bydlení. Nemá-li stavební úřad žádné pochybnosti o správnosti postupu při sloučení bytů (viz. přípis Místního úřadu v P. - Č. ze dne 31. října 1994), nemůže soud takové stanovisko kompetentního orgánu zpochybňovat. Žalovaná má rovněž za to, že provedenými stavebními úpravami vznikl byt 3+1, k němuž byla mezi ní a původní vlastníci předmětného domu konkludentně uzavřena nájemní smlouva, o čemž svědčí rozpis nájemného ze dne 23. února 1992, který je na byt 3+1 IV. kategorie. Podle přesvědčení žalované se tak žalobci domáhají přivolení k výpovědi z nájmu k bytu, který se v předmětném domě nenachází. Navíc - prostřednictvím důvodů podrobně rozvedených v dovolání - žalovaná zpochybnila rovněž správnost závěru o naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. Současně také namítla, že soudy se nezabývaly posouzením, zda výpověď z nájmu bytu není v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.). Z obsahu dovolání vyplývá dovolací návrh na zrušení rozhodnutí odvolacího soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou - účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o.s.ř.), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatelky (§ 241 odst. 1 a odst. 2 o.s.ř.) a je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. b/ o.s.ř., neboť směřuje proti rozsudku, jímž odvolací soud potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně, kterým soud prvního stupně rozhodl ve věci samé jinak než v dřívějším rozsudku proto, že byl vázán právním názorem odvolacího soudu, který dřívější rozhodnutí zrušil. Za této situace se dovolací soud otázkou přípustnosti dovolání podle § 237 odst. 1 písm. c/ o.s.ř. již nezabýval.

Podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden; přitom je vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlídnout k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a/ a b/ a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.), i když nebyly v dovolání uplatněny. Existence zmíněných vad tvrzena nebyla a tyto vady nevyplývaly ani z obsahu spisu.

Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

S přihlédnutím k právnímu posouzení věci odvolacím soudem a k obsahové konkretizaci uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. půjde v dovolacím řízení o posouzení správnosti právního závěru, že soubor místností, vzniklý administrativním sloučením dvou bytových jednotek, nelze bez pravomocného rozhodnutí příslušného stavebního úřadu pokládat za byt, že za situace, kdy rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebylo ani vydáno, je žalovaná stále nájemkyní pouze předmětného bytu, a že vzhledem k uvedenému užívá obytnou místnost a část přístupové chodby bez právního důvodu. Současně půjde o otázky naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. a případného rozporu výpovědi z nájmu bytu s dobrými mravy. Zbývá dodat, že závěr, týkající se naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. a/ obč. zák., dovolacímu přezkumu nepodléhá, neboť nebyl v dovolání ani zpochybněn.

V právní praxi je konstantně zastáván názor, že při posouzení otázky, zda je soubor místností (popřípadě jednotlivá obytná místnost) bytem, je nutno vycházet ze stavebněprávních předpisů; rozhodující je přitom kolaudační stav, nikoliv faktický způsob jejich užívání (srov. Občanský zákoník, komentář, 1. vydání, SEVT Praha 1991, str. 510, Jehlička, O., Švestka, J., Škárová, M., Vodička, A. a kolektiv, Občanský zákoník, komentář, C. H. Beck, Praha 1994, 2. vydání, str. 484, shodně též např. 3. vydání, 1996, str. 601 a 6. vydání, 2001, str. 1068). Tomuto názoru koresponduje i vymezení pojmu „byt“ v rozhodnutích Nejvyššího soudu. Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 22. října

1999, sp. zn. 2 Cdon 1010/97, dovedl právní závěr, že vymezení bytu jako předmětu občanskoprávních vztahů ve smyslu § 118 odst. 2 obč. zák. zásadně předpokládá pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu o tom, že soubor místností (popřípadě jednotlivá místnost) je způsobilý k trvalému užívání a je určen k trvalému bydlení. K uvedenému závěru se Nejvyšší soud přihlásil rovněž v rozsudku ze dne 29. května 2001, sp. zn. 26 Cdo 2152/2000, v němž dovedl, že pojmovým znakem bytu jako předmětu občanskoprávních vztahů ve smyslu § 118 odst. 2 obč. zák. je účelové určení místností, které byt tvoří, k trvalému bydlení, dané pravomocným kolaudačním rozhodnutím stavebního úřadu. Zbývá dodat, že ústavní stížnost, podanou proti citovanému rozhodnutí, Ústavní soud České republiky odmítl usnesením ze dne 7. ledna 2002, sp. zn. IV. ÚS 611/01. K obsahově stejnému závěru Nejvyšší soud dospěl rovněž v rozsudku ze dne 29. ledna 2002, sp. zn. 26 Cdo 400/2000, v němž dovedl, že bytem se pro účely právního vztahu nájmu bytu (§ 685 a násl. obč. zák.) rozumí soubor místností (popřípadě jednotlivá obytná místnost), které jsou rozhodnutím stavebního úřadu určeny k bydlení; rozhodující je tedy právní stav založený pravomocným rozhodnutím o povolení užívání stavby (§ 76 odst. 1 zákona č. [50/1976](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů), případně o změně účelu jejího užívání (§ 85 citovaného zákona), nikoli faktický stav v užívání nebo vůle účastníků smlouvy. O tom, že právní praxe je v tomto ohledu ustálena, svědčí také závěry, které Nejvyšší soud dovedl i v dalších svých rozhodnutích (srov. např. rozsudky z 30. července 2001, sp. zn. 28 Cdo 1080/2001, z 6. února 2002, sp. zn. 26 Cdo 1509/2000, sp. zn. 26 Cdo 1166/2000, sp. zn. 26 Cdo 381/2000, ze 14. února 2002, sp. zn. 26 Cdo 882/2000, a usnesení z 9. dubna 2003, sp. zn. 26 Cdo 770/2002).

Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 6. ledna 2000, sp. zn. 2 Cdon 1842/97, rovněž dovedl, že rozhodnutí správního orgánu, jímž tento orgán podle § 56 odst. 2 zákona č. [41/1964](#) Sb. udělil souhlas ke sloučení bytů, nebylo rozhodnutím, s nímž ustanovení § 154 odst. 1 obč. zák. spojovalo vznik práva na uzavření dohody o užívání bytu; nebylo ani „jinou právní skutečností“ ve smyslu citovaného ustanovení občanského zákoníku. Bylo toliko stanoviskem státního orgánu, vykonávajícího státní správu v oblasti bytového hospodářství (v daném případě stanoviskem souhlasným), k zamýšlenému sloučení bytů z hlediska zásad platících pro hospodaření s byty. V rozsudku ze dne 14. prosince 2000, sp. zn. 26 Cdo 2758/99, uveřejněném pod č. 146 v sešitě č. 12 z roku 2001 časopisu soudní judikatura, pak Nejvyšší soud dovedl, že podmínka rozhodnutí stavebního úřadu podle § 62 zákona č. [41/1964](#) Sb., o hospodaření s byty, se vztahovala i k těm souborům místností, k jejichž sloučení (coby dříve samostatných bytů) dal souhlas národní výbor podle § 56 odst. 2 tohoto zákona. K uvedenému závěru se Nejvyšší soud přihlásil také v usnesení ze dne 29. března 2001, sp. zn. 20 Cdo 1183/99, uveřejněném pod č. 100 v sešitě č. 8 z roku 2001 časopisu Soudní judikatura, v němž dovedl, že předpoklad pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu (§ 62 zákona č. [41/1964](#) Sb.) musel být splněn i v případě, že příslušný orgán souhlasil se sloučením bytů; bez rozhodnutí stavebního úřadu (podle § 54, 55, 58 a násl., § 85 odst. 1, 2 zákona č. [50/1976](#) Sb., ve znění účinném do 31. prosince 1991) nebylo možno nově vzniklý soubor místností považovat za byt. Ke stejným závěrům dospěl Nejvyšší soud rovněž např. v rozsudku ze dne 29. listopadu 2001, sp. zn. 26 Cdo 2962/2000, a ani v projednávané věci nemá důvodu se od něj odchýlit.

Dospěl-li tedy odvolací soud k právnímu závěru, že soubor místností, vzniklý administrativním sloučením dvou bytových jednotek, nelze bez pravomocného rozhodnutí příslušného stavebního úřadu pokládat za byt, že za situace, kdy rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebylo ani vydáno, je žalovaná stále nájemkyní pouze předmětného bytu, a že vzhledem k uvedenému užívá obytnou místnost a část přístupové chodby bez právního důvodu, lze jeho právní posouzení věci pokládat za správné a odpovídající ustálené soudní praxi. K námitce, že mezi žalovanou a původní vlastníci předmětného domu byla konkludentně uzavřena nájemní smlouva ohledně bytu 3+1, dovolací soud dodává, že pokud byt, označený dovolatelkou jako 3+1, právně neexistoval, nemohla být ohledně neexistujícího předmětu nájmu mezi ní a původní vlastníci předmětného domu, a to ani konkludentně, uzavřena nájemní smlouva.

V posuzovaném případě šlo o přivolení k výpovědi z nájmu bytu z důvodů upravených v ustanoveních § 711 odst. 1 písm. a/ a d/ obč. zák. Odvolací soud – shodně se soudem prvního stupně – dovodil, že oba výpovědní důvody jsou naplněny. Proto k výpovědi z nájmu bytu – z důvodů podle § 711 odst. 1 písm. a/ a d/ obč. zák. – přivolil. Závěr o naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. a/ obč. zák. (proto, že žalobci jako vlastníci hodlají v předmětném domě bydlet a tím realizovat své vlastnické právo k němu), tj. závěr, v jehož důsledku bylo rovněž k výpovědi z nájmu bytu přivoleny, přitom nebyl v dovolání zpochybněn. Vzhledem k tomu napadený rozsudek, potvrzující rozsudek soudu prvního stupně, jímž bylo k výpovědi z nájmu bytu přivoleny rovněž z důvodu podle § 711 odst. 1 písm. a/ obč. zák., obstojí i v případě, že není správný závěr o naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. To platí tím spíše, že v případě naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. připadá v úvahu při vyklizení bytu jako nejvyšší forma bytové náhrady náhradní byt (srov. § 712 odst. 5 věta první a druhá obč. zák.), tj. bytová náhrada přisouzená v projednávané věci žalované. Vzhledem k řečenému se v daném případě uplatní právní závěr, přijatý v rozsudku Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8. prosince 1997, sp. zn. 3 Cdon 1374/96, uveřejněném pod č. 17 v sešitě č. 2 z roku 1998 časopisu Soudní judikatura: „Jestliže odvolací soud závěr o nedůvodnosti uplatněného nároku založil současně na dvou na sobě nezávislých důvodech, pak sama okolnost, že jeden z nich neobstojí, nemůže mít na správnost tohoto závěru vliv, jestliže obstojí důvod druhý. To platí i tehdy, nemohl-li být druhý důvod podroben dovolacímu přezkumu proto, že nebyl dovoláním dotčen“. Z těchto důvodů dovolací soud závěr o naplněnosti výpovědního důvodu podle § 711 odst. 1 písm. d/ obč. zák. již nepřezkoumával.

Jde-li o posouzení, zda výpověď z nájmu bytu je či není v rozporu s dobrými mravy (§ 3 odst. 1 obč. zák.), je zapotřebí připomenout, že z přezkumné povahy činnosti dovolacího soudu vyplývá, že skutkový základ věci tak, jak byl vytvořen v důkazním řízení před soudy obou stupňů nemůže být v dovolacím řízení rozšiřován nebo jinak měněn. Proto v dovolacím řízení nelze úspěšně uplatňovat nové skutečnosti nebo důkazy ve věci samé (a jsou-li uplatněny, dovolací soud k nim přihlížet nemůže) a ohledně věci samé nemůže dovolací soud dokazování provádět.

V posuzovaném případě nevyšly v nalézacím řízení najevo žádné okolnosti svědčící pro závěr, že výpověď z nájmu bytu je v rozporu s dobrými mravy. Přitom – vzhledem ke zjištěnému skutkovému stavu věci – nešlo ani o případ, kdy by potřeba dalšího dokazování vyšla v tomto ohledu v řízení najevo. Za tohoto stavu nelze ani odvolacímu soudu úspěšně vytýkat, že se nezabýval posouzením věci podle § 3 odst. 1 obč. zák.

Lze uzavřít, že dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. nebyl uplatněn opodstatněně. Jelikož se žalované správnost napadeného rozhodnutí prostřednictvím užitého dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 písm. b/ o.s.ř. zpochybnit nepodařilo, Nejvyšší soud – aniž ve věci nařídil jednání (§ 243a odst. 1 o.s.ř.) – dovolání jako nedůvodné zamítl (§ 243b odst. 2 věta před středníkem a odst. 6 o.s.ř.).

© EPRAVO.CZ – Sbírká zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Náhrada škody](#)
- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)

- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)